

Ant-Man and the Wasp: Quantumania

Film, USA, 2023, 120 min.

Instruktør: Peyton Reed

Medvirkende: Paul Rudd, Kathryn Newton, Michelle Pfeiffer, Michael Douglas, Evangeline Lilly, m.fl.

Den tredje *Ant-Man*-film er endnu en af de film, som deler vandene. På Rotten Tomatoes har den en lav *critic score* (47%), men en høj *audience score* (84%). Anmelderne er altså ikke begejstrede, men det er det brede publikum. Jeg kan godt forstå begge synspunkterne. Da jeg var inde og se filmen, var der sådan set ikke noget videre i handlingen, der overraskede eller wow'ede mig – men jeg følte mig (som Marvel-fan) alligevel mægtig fint underholdt.

Stort set hele filmen foregår nede i kvante-verset; en hyper-mikroskopisk subatomar fremmed verden med sine egne væsner og kulturer. Det betyder naturligvis at hele filmens handlingsverden, og kvante-versets figurer, er én lang og kontinuerlig fest af visuelle special-effekter. Dette i sig selv udgør en aldeles excellent *world-building*, hvor man mindes om noget lignende fra f.eks. *Aquaman*-filmen eller noget *Star Wars*-agtigt. Der er fyldt med ting at se på, og man husker instruktøren Andrzej Zulawskis udsagn om at “cinema is technology”. Det er i big-budget produktioner

som denne, at de nyeste visuelle effekter fremstår i deres fuldeste flor.

Plottet i filmen drejer sig om superskurken Kang, som også har tilnavnet the Conqueror (Erobreren). Han er tilsyneladende blevet sendt i eksil nede i denne kvante-verden og har simpelthen erobret den. Da Scott Langs datter, Cassie (som nu er næsten voksen), opfinder en dims som kan sende signaler ned til kvante-verset, suges hele familien derned, vist nok pga. en slags alarmsystem som Kang har lavet. De møder så kvante-versets brogede og fremmedartede indbyggere, mange af hvem er involveret i en oprørsbevægelse imod Kang. For at undgå at blive fundet af Kang, bruger vores venner en del tid på at opsøge en fyr ved navn Krylar (Bill Murray), som evt. skulle kunne hjælpe dem, men det ender selvfølgelig med en større konfrontation med Kang. Kang arbejder på at få motoren til sit, øh, multivers-skib gendannet, og vi hører i nogle flashback-sekven-

ser hvordan det faktisk var Janet van Dyne (Michelle Pfeiffer), som i sin tid sørgede for at sabotere hans planer om at undslippe kvante-verset.

Jeg var glad for at se at Michelle Pfeiffers figur havde så central og vigtig en rolle i historien. Til gengæld var der ikke meget dybde at spore hos de øvrige figurer, ud over de sædvanlige, forudsigelige familie-klicheer, og det gjorde det svært at føle noget for ret mange af figurerne. De 'indfødte' i kvante-verset kom man heller ikke rigtig ind under huden på; hele deres identitet bestod i, at de var oprørere. Men en god ting ved filmen var at den ikke var lige så fjollet og humor-tung som nogle af de forrige MCU-film har været og som begge de forrige *Ant-Man*-film også var. I *Quantumania* var der kun få komiske sekvenser, og de passede godt ind i en overordnet set (lidt) mere alvorlig fortælling.

Men dét, som jeg er mest begejstret over ved filmen, er Kang selv. Jeg kender figuren fra tegneserierne, og jeg må simpelthen knibe mig selv i armen over det vilde faktum, at vi lever i en verden, hvor så højstemt og pulpy et koncept som multivers-skurken Kang bliver en central del af det senest nystartede kapitel af MCU-sagaen. Kang er på samme niveau af ren popkultur-fryd og fascination som Galactus! Hvis det endelig skal handle om multiverset og tidsrejser og den slags, er Kang omtrent den mest velvalgte skurk at bruge i denne episke saga, som ydes retfærdighed ved at strække sig over adskillige film (og tv-serier; Kang blev introduceret i første sæson af *Loki*, og alt tyder på at en version af ham også vil spille en rolle i *Loki* sæson 2). At

se Marvel-tegneseriernes sjæl realiseret i tidens dyreste Hollywood-film er stadig noget, jeg aldrig ville have troet, jeg skulle opleve. Det er så vildt! Så selvom denne film måske nok mangler en vis dybde i både plot og personskildring, så er den et vigtigt kapitel i den igangværende Marvel-filmsaga, og som sådan kan jeg kun mene at det er skønt at den eksisterer! Jeg er også meget glad for at de forskellige MCU-film netop er så forskellige; ingen af dem ligner virkelig hinanden (hvis man ser bort fra et kæmpe CGI-kaos i klimakset på de fleste af dem, ha ha!), og de er alle kombineret med en ekstra genre udover bare superhelte-genren. For superhelte-genrens store styrke er netop at alle (andre) typer historier er mulige indenfor dens rammer; man kan have krimi, drama, sci-fi, fantasy, horror, etc., samtidig med at man fortæller historier om folk med superkræfter. Heroisk fiktion har ingen begrænsninger. Derfor ender jeg også med – delvist af principielle grunde – at give denne film en god karakter på 8 bundsolide stjerner ud af 10.

Tue Sørensen